

N:o 40. B.

Toinen Saarna Ensimmäisenä Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 20: 19–31.

Tämänpäiväisessä evankeliumissamme esitetään, minkälaisen kristityn elämän tulee olla ja mitä se oikeastaan tulee olla ja mitä se oikeastaan on. Siihen kuuluu nimittäin **kaksi kohtaa: ensiksi**, että Herra osoittaa hänelle kätensä ja jalkansa, ja **toiseksi**, että hän lähetetään, kuten Kristuskin on lähetetty. Tämä ei ole muuta mitään kuin **usko** ja **rakkaus**, joista molemmista asioista kaikissa evankeliumeissa puhutaan.

1.

Te olette ennen kuulleet ja valitettavasti sitä saarnataankin koko maailmassa, että jos mieli hurskaaksi tulla, niin tarvitaan siihen ihmisasetuksia. Tätä on teroitettu mieliin paavikunnassa, ja juuri kaikkein parhaimmatkaan saarnamiehet eivät ole mitään muuta saarnanneet, kuin miten ulkonaisesti hurskaita oltaisiin ja hyvillä töillä maailman edessä loistettaisiin. Mutta tässä ollaan vielä kaukana siitä oikeasta vanhurskaudesta, joka Jumalan edessä kelpaa.

Tässä on meille toinen keino hurskautta alkaaksemme, joka perustuu siihen, että Jumalan laki asetetaan eteemme, josta me opimme tuntemaan itsemme, mitä olemme ja miten mahdotonta meidän on Jumalan lakia täyttää. Laki sanoo näin: Sinulla pitää olla yksi ainoa Jumala, häntä ainoata rukoile, hänen ainoaan turvaa ja häneltä ainoalta etsi apua ja lohdutusta. Tämän kuulee sydän eikä voi kuitenkaan sitä tehdä. Miksi kääsee laki tällaisia mahdottomia? Sentähden, olen sa-

nonut, että se näyttäisi meille meidän mahdottomuutemme, että me oppisimme tuntemaan itsemme ja näkemään, mitä olemme, samoin kuin joku peilistä itseään katselee. Kun sitten omatunto alkaa hätäntyä ja havaitsee, ettei se pidäkkään Jumalan lakia, silloin tekee lakea oikean vaikutuksensa, sillä lain varsinainen tehtävä on ainoastaan omantunnon peljättäminen.

Mutta ihmisiä on kahdenlaisia, jotka täyttävät tämän käskyn tai luulottelevat sen täyttävänsä. **Ensimmäisiä** ovat ne, jotka sen kuuluaan heti käyvät ulkonaisiin töihin käsiksi tahtoen sen töillään täyttää ja noudattaa. Kuinka he menettelevät? He sanovat: Jumala on käskenyt sinun pitää yhden Jumalan; minä en tahdokaan mitään toista Jumalaa rukoilla, häntä tahdon minä palvella enkä pitää mitään epäjumalaa enkä pakanallista epäjumalan kuvaa huoneessani tai kirkossani; kah, kuinkas muuten tekisinkään? Nämä sitten upeilevat loistavilla keksityillä jumalanpalveluksillaan, aivan kuin hengelliset tätä nykyä, ja luulevat kaiken sillä toimittaneensa, että polviaan notkistelevat ja osaavat paljon Jumalasta laulaa ja laverrella. Tällaisella ulkoloistolla sitten petetään maallikkoparatkin, jotka hekin ryhtyvät noita töitä suorittamaan, ja niin sitä sitten toinen sokia toistaan taluttaa ja molemmat hautaan lankeevat, Luukk. 6: 39. Nämät ovat ensimmäinen ryhmä, jotka lakiin takertuvat ja luulevat tahtovansa sitä pitää eivätkä kuitenkaan pidä.

Toiset ovat ne, jotka laista oppivat itsensä tuntemaan ja tarkastelevat käskysanan oikeaa

vaatimusta ja tarkoitusta. Kun esimerkiksi laki sanoo: Sinulla pitää olla yksi Jumala, jota ainoata sinä rukoilet ja kunnioitat, niin ajattele tämmöinen sydän: Mitähän tämä merkitsee? Pitäisiköhän sinun polvesi notkistaa? Tai mitähän yhden Jumalan palveleminen onkaan? Sen täytyy totisesti jotain muuta olla kuin ulkonaista ruumiillista kunnioittamista. Lopuksi hän havaitseekin, että se on tykkäänään toista kuin tavallisesti luullaan, nimitäin, ettei se mitään muuta ole kuin uskaltaa ja turvata Jumalaan, että hän auttaa ja holhoo häntä kaikessa hädässä ja tuskassa, kaikissa kiusauksissa ja vastoinkäymisissä, pelastaa hänet synnistä, kuolemasta, helvetistä ja perkeleestä, jonka pelastuksen ja avun puutteesta hän yksin ei mitään voisi. Tämä on **yhden** Jumalan palvelemista. Tämmöistä näin perin pohjin nöyryytettyä sydäntä vaatii Jumala. Sydämen täytyy kokonaan peljästyä ja hättäännyä tästä käskystä ja paeta ainoastaan Jumalan turviin kaikessa tuskassaan ja vastoinkäymisessään.

Tätä nyt eivät ulkokullatut ja tekopyhät, jotka maailman silmissä kaunista elämää viettävät, voi tehdä, sillä heidän uskalluksensa perustuu ainoastaan heidän omaan vanhurskauteensa ja ulkonaiseen hurskauteensa. Kun siis Jumala käy laillansa heidän kimppuunsa ja antaa ihmisparkojen nähdä, kuinka he eivät laista voi rahtuakaan täyttää, ja kun he nyt kalvavan omantunnon vuoksi joutuvat hätään ja tuskaan ja huomaavat, etteivät ulkonaiset työt mitään toimeen saa, ja että Jumalan käskyjen pitäminen on tykkäänään toista kuin he ovat luulleet, silloin sitä lähdetään liikkeelle ja tavoitellaan tavoittelemistaan yhä uusia töitä, joilla luulevat saavansa rauhan omiintuntoihinsa; mutta he poikkeavat kauvas oikealta tieltä. Siitä se tulee, että yksi tahtoo lain täyttää rukousnauhoilla, toinen paastoamalla, tämä rukouksella, tuo ruumistaan ruoskimalla,

mikä samoaa P. Jaakopin luo, mikä Roomaan, mikä Jerusalemiin, mikä Aacheniin, tämä rupeaa munkiksi, tuo nunnaksi ja niin monia keinoja koetellaan, että niitä on melkein mahdoton luetella.

Miksi he tätä kaikkea tekevät? Siksi, että he itse tahtovat tehdä itsensä autuaiksi, itse pelastaa ja auttaa itsensä. Tästä seuraa sitten suuri Jumalan häväistys siinä, että he tuollaisista töistä vielä pöyhkeästi kerskuvatkin, niihin vetoovat ja sanovat: niin kauvan olen nyt kuulunut siihen ja siihen veljeskuntaan, olen niin ja niin monta helminauhaa rukoillut, sen verran paastonnut, tehnyt tuota ja tätä, josta Jumala varmaankin antaa minulle taivaan palkaksi. Tämä se vasta on epäjumalan palvelemista.

Samaa tarkoittaa Jesaiaskin 2: 20 sanoessaan, että he ovat kumartaneet omain kättensä työtä. Hän ei puhu kivistä eikä puusta vaan ulkonaisista töistä, jotka ihmisten silmissä kauneilta ja hyviltä näyttävät. Nämä ulkokullatut ovat sen laatuksia, että antavat Jumalalle ruumenet, mutta pidättävät nisun itselleen; tämä se on oikea epäjumalaisuus, josta P. Paavali Room. 2: 22 sanoo: **Sinä kauhistut epäjumalia ja raatelet sitä Jumalata, kuin hänen tulee.** Tällä on nimenä hengellinen varkaus.

Siis saat sinä havaita tässä, ettei yhdessäkään ihmisessä itsessään mitään hyvää ole; mutta erotus on siinä, että oikeat kristityt, joissa laki on tehtävänsä tehnyt saattamalla heitä tuntemaan heidän sairauttansa ja kelpaamattomuuttansa, sanovat: Jumala on minua auttava, siihen minä uskallan, siihen minä turvaan; hän on minun kallioni ja uskallukseni. Toiset taas, ulkokullatut ja tekopyhät, kun kiusaus tulee tai hätä ja ahdistus on käsillä, huutavat ja sanovat: Voi, minne nyt joutunenkaan! Heidän täytyy siis lopuksi epäillä Jumalaa, itseään ja töitään, vaikka heillä kuinkakin paljon niitä olisi.

Ensiksi ovat siis ne vääriä eikä suinkaan oikeita lain oppilaita, jotka julkeavat ottaa sitä töillä täyttääkseen. Heillä on ainoastaan kuori ja ulkonainen kiilto, mutta heidän sydämessään ei mitään muuta ole kuin paljasta ruokottomuutta ja riettautta. Sentähden he eivät ansaitsekaan mitään Jumalan edessä, joka ei katso ulkonaisia töitä vaan sydäntä.

Toiseksi ovat he totisia ja oikeita oppilaita, jotka pitävät lain, nimittäin jotka tietävät ja tunnustavat pahaan tekevänsä, arvostelevat itsensä mitättömiksi, antautuvat vangeiksi, pitävät kaikki työnsä Jumalan edessä saastaisina ja epäilevät itsestään ja kaikista töistään. Jotka näin tekevät, heillä ei ole mitään hätää, kun he eivät vaan petä itseänsä pelkillä joutavilla ajatuksilla eivätkä sellaisessa tilassa pitkitä loppuunsa asti pysyä, ei häntä hyvä peri.

Mutta sitä täytyy meidän pitää silmällä, ettemme myöskään epäilisi, vaikka vielä tuntisimmekin itsessämme taipumusta syntiin eikä kaikki vielä olisi meissä niin kokonaan puhdasta, kuin mielellämme haluaisimme. Sinä et saa tykkänään lakaistuksi pois tätä törkyä, koska me vielä täällä vaellamme lihassa ja veressä. Se voidaan kyllä tehdä, että ulkonaiset pahat työt saadaan estetyksi ja pysytään erillä lihallisista ruokottomista sanoista ja teoista, vaikka tässäkin sentään kovalle ottaa. Muuta siihen et pääse, että olisit ilman himoa ja pahaan taipumusta. P. Hieronymus ryhtyi masentamaan tällaista taipumusta ruokouksella, paastolla, työnteolla ja ruumiin kurituksella; mutta mitä hän sillä sai aikaan, sen tiesi hän hyvin; se ei auttanut ollenkaan, sillä halu pysyi kuitenkin voimassaan. Töitä ja sanoja voidaan välttää, mutta himoja ja taipumuksia ei kukaan voi itsestään juurittaa pois.

Sanalla sanoen: Jos tahdot saavuttaa oikean, Jumalan edessä kelpaavan hurskauden, täytyy sinun perin pohjin epäillä itseäsi ja turvautua ainoastaan Jumalaan, kokonaan ja tyk-

känään antautua Kristukselle ja hänet niin itsellesi omistaa, että kaikki hänen omansa on sinun ja kaikki sinun omasi hänen. Silloin alkaa sinua Jumalan rakkaus lämmittää, tulet kokonaan toiseksi ihmiseksi, ja kaikki mitä sinussa on, muuttuu toiseksi. Silloin olet sinä saapa yhtä suuren halun puhtauteen, kuin sinulla ennen oli halu riettauteen, ja sama muutos tapahtuu kaikissa haluissasi ja taipumussiasi.

Jumalan ensimmäinen työ on nyt se, että me itsemme tunnemme, kuinka kirottuja, kurjia, heikkoja ja sairaita me olemme. Mutta vähän se; ja Jumala tahtookin asian niin olemaan, että kun ihminen kuulee: Tee se, ja tee se, hän silloin ainoastaan hätäntyisi ja joutuisi epätoivoon itseensä nähden, sillä jokaisen täytyy itsessään se tuntea ja havaita, ettei hän sellaista täytä eikä voi täyttää. Laki ei voi sellaista voimaa sinulle antaa, että sen voisit pitää, mutta sen se kyllä saa aikaan, kuten P. Paavali Room. 4: 15 sanoo, että se **vain kehoittaa vihan**; se on: luonto raivostuu lakia vastaan eikä soisi lakia olevankaan.

Sen vuoksi tulee niistä ulkokullatuita, jotka lain tahtovat täyttää ulkonaisilla töillä; muuta toisissa kehoittaa se ainoastaan vihan ja saa aikaan, että synnit yltyvät, kuten Paavali toisessa paikassa 1 Kor. 15: 5, 6 sanoo: **Synnin voima on laki**. Eihän laki ota syntiä pois, vieläpä se sitä vaan enentää ja saa aikaan, että minä syntini tunnen. Saman sanoo hän toistamiseen 2 Kor. 3: 6 korinttilaisille: **poostavi kuolettaa**, se on: laki vaikuttaa sinussa kuoleman eli tekee sinut tyhjäksi, **muuta henki tekee eläväksi**. Kun nimittäin henki tulee evankeliumin kautta, niin on laki jo täytetty, kuten saamme kuulla.

Siitä syystä erehtyy nyt maailma, että se tahtoo lain kautta tehdä ihmiset hurskaiksi, sen kautta saadaan ainoastaan ulkokullatuita ja teeskentelijöitä. Mutta käännä sinä asia toi-

sinpäin ja sano Paavalin tavalla: Laki saattaa synnin aikaan. Eihän laista muuta apua ole, kuin että se opettaa minua tuntemaan itseni, jolloin minä en havaitse mitään muuta kuin paljasta syntiä. Kuinka sitten synnin ottaisi pois? Tätä tahdomme nyt tarkastella, kuinka tämä kohta on evankeliumissamme kuvattu. Teksti sanoo:

Koska siis sen sabatin päivän ehto oli, ja ovet olit suljetut, jossa opetuslapset koontuneet olit juutalaisten pelvon tähden. Mitä opetuslapset pelkäsivät? Kuolemaa he pelkäsivät, vieläpä he olivat keskellä kuolemaakin. Mutta mistä tuli kuoleman pelko? Synnistä. Elleivät he olisi syntiä tehneet, eivät he myöskään olisi peljänneet; kuolema ei olisi voinutkaan heitä vahingoittaa, sillä **kuoleman ota**, jolla se tappaa, **on synti**, 1 Kor. 15: 56. Mutta heiltä puutui, kuten meiltä kaililta, vielä oikea tieto Jumalasta. Jos he vaan olisivat pitäneet Jumalan Jumalana, niin olisivat he olleet pelotta ja turvassa, kuten Daavid Ps. 139: 7–10 sanoo: **Kuhunka minä menen sinun hengestäs? ja kuhunka minä sinun kasvois edestä pakenen? Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin siellä sinä olet; jos minä vuoteeni helvetissä rakentaisin, katso, sinä myös siellä olet. Jos minä ottaisin aamuruskon siivet ja asuisin meren äärissä, niin sinun kätes sielläkin minua johdattaisi ja sinun oikia kätes pitäisi minun.** Ja toisessa paikassa Ps. 4: 9 sanoo hän: **Minä makaan ja lepään juuri rauhassa; sillä sinä Herra yksinäs autat minua turvassa asumaan.** Hyvä on kuolla, kun Jumalaan uskon, sillä silloin en pelkää mitään kuolemaa. Mutta ken ei Jumalaan usko, sen täytyy kuolemata peljätä eikä hänellä ijankaikkisesti ole oleva iloista ja levollista omaatuntoa.

Asettamalla lain meidän eteemme ajaa siis Jumala meitä lain kautta tulemaan itsemme tuntemiseen. Ellet sinä sellaiseen tuntemi-

seen tule, niin ei sinua ikäpäivinä voida auttaa. Ei terve mitään lääkäriä tarvitse; muuta jos joku on sairas ja tahtois mielellään terveeksi tulla, hänen täytyy tuntea itsensä heikoksi ja sairaaksi, sillä muutoin ei häntä voida auttaa. Vaan ken hupsu on eikä tahdo terveeksi tulla, hänen täytyy totisesti kuolla ja joutua turmioon. Mutta paavilaisemme ovat meiltä peittäneet silmät, ettei meidän pitäisi emmekä voisi itseämme tuntea, samalla kuin he ovat jättäneet saarnaamatta lain oikean voiman. Missä ei lakia oikein saarnata, eihän siellä voi olla mitään itsensä tuntemista.

Tämmöinen tunto oli Daavidilla, kun hän Ps. 51: 1 ja seur. sanoo: **Jumala, ole minulle armollinen sinun hyvyytes tähden; pyhi pois minun syntini sinun suuren laupeutes tähden. Pese minua hyvin vääryydestäni ja puhdistu minua synnistäni. Sillä minä tunnen pahat tekoni, ja minun syntini on aina edessäni. Sinua, sinua ainoata vastaan minä syntiä tein ja pahasti tein sinun edessä, etkäs olisit oikia sanoissas ja puhdas tuomitessas. Katso, minä olen synnissä syntynyt; ja minun äitini on synnissä minun siittänyt.** Ikäänkuin tahtois Daavid sanoa: Katso, tämmöistä on kuitenkin syntyisin lihani ja vereni, joka itsestään on synti eikä mitään muuta voi tehdä kuin syntiä. Sillä vaikka sinä kätesi ja jalkasi tai kielesi saisit hillityksi, etteivät ne syntiä tekisi, pysyy kuitenkin sinussa aina jällellä taipumus ja halu syntiin, koska lihaa ja verta olet, vaikka sitten samoisit Roomaan tai P. Jaakopin luokse.

Kun nyt laki tapaa vilpittömän sydämen, joka on itsensä tuntoon tullut, niin totisesti se ei ryhdy töillä itseänsä auttamaan, vaan tunustaa syntinsä ja mahdottomuutensa, rikoksensa ja sairautensa, ja sanoo: Herra Jumala, minä olen pahantekijä ja rikkonut sinun jumalallisia käskyjäsi vastaan; auta minua, minä olen hukkumaisillani. Kun ihmisessä nyt täl-

lainen pelko asuu ja hän näin Jumalata avukseen huutaa, niin ei Jumala voi jättää häntä auttamatta. Eihän Kristuskaan tässä ollut kauan poikessa noiden pelkäävien opetuslasten luota, vaan hän on heti saapuvilla, lohduttaa heitä ja sanoo: **Rauha olkoon teille!** Olkaa hyvillä mielin, minä se olen, älkää peljätkö. Samoin käy vieläkin, että kun me lain kautta tulemme tuntemaan itsemme ja joudumme pelvon valtaan, silloin rohkaisee Jumala meitä ja saarnauttaa meille evankeliumia, jolla tekee meidän omantuntomme iloiseksi ja levolliseksi.

Mutta mitä on evankeliumi? Se on sitä, että **Jumala lähetti Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan, autuaaksi tekemään syntisiä** (Joh. 3: 16), kukistamaan helvetin, voittamaan kuoleman, ottamaan synnin pois ja täyttämään lain. Mitä sitten sinun pitää siihen tekemän? Ei mitään muuta, kuin että otat sen vastaan, luot silmäsi Lunastajaasi ja uskot lujasti, että hän tämän kaiken on tehnyt sinun hyväksesi ja lahjoittanut kaikki sinun omaksesi, niin että sinä saat kuoleman, synnin ja helvetin ahdistaa lohdullisesti ja miehevällä uljuudella sanoa: Vaikka minä en lakia täytäkkään, vaikka vielä syntiä asuukin minussa peljättäen minua kuolemalla ja helvetillä, niin tiedän minä kuitenkin evankeliumista sen, että Kristus on kaikki työnsä minulle lahjoittanut ja antanut; siitä olen minä vahva; hän ei valehtele; hän pitää totisesti lupauksensa. Ja merkiksi siitä olen minä saanut kasteen.

Sillä näin hän sanoo Mark. 16: 15, 16 apostoleilleen ja opetuslapsilleen: **Menkäätkä kaikkeen maailmaan ja saarnatkaat evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan.** Siihen minä luotan. Tiedänhän minä, että Herrani Kristus on kuoleman, synnin, helvetin, perkeleen ja kaikki

voittanut minun hyväkseni, sillä hän itse oli viaton, kuten 1 Piet. 2: 22 sanotaan: **Joka ei yhtään syntiä tehnyt, eikä yhtään petosta ole hänen suustansa löyty.** Sentähden ei ole synti eikä kuolema voinut häntä surmata, helvetti ei voinut häntä pidättää, joten hän siis on tullut niiden herraksi ja lahjoittaa tämän kaikille niille, jotka hänen ottavat vastaan ja häneen uskovat. Tämä kaikki ei tapahdu minun työstäni eikä ansiostani, vaan sulasta armosta, hyvydestä ja laupeudesta.

Ken nyt ei anna tällaiselle uskolle sias sydämessään, sen täytyy joutua turmioon. Kennellä taas toisaalta sellainen usko on, se pysyy turvassa. Missä nimittäin Kristus on, sinne tulee varmaan Isäkin ja Pyhä Henki. Siellä pitää sitten vallitseman sulan armon, ei minkään lain, sulan laupeuden, ei minkään synnin, sulan elämän, ei minkään kuoleman, sulan taivaan, ei minkään helvetin. Silloin lohdutan minä itseäni Kristuksen töillä, kuin olisin itse ne tehnyt; silloin en minä enään välitä kaapusta enkä kaljupäisyydestä, en P. Jaakopista enkä Roomasta, en helminauhasta enkä Maarian vaipasta, en rukouksesta, en paastosta, en papeista enkä munkeista.

Katsoppas, mikä ihana luottamus Jumalaan kasvaa meissä Kristuksen kautta. Joko olet rikas tai köyhä, sairas tai terve, niin sanot sinä aina: Jumala on minun, minä tahdon miellelläni kuolla, sillä se miellyttää minun Isääni eikä kuolema voi minua vahingoittaa; **se on nieltä voitossa**, kuten P. Paavali 1 Kor. 15: 57 sanoo, mutta ei meidän kauttamme, vaan **vaan kiitos olkoon Jumalan**, sanoo hän, **joka meille voiton antanut on meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta.** Vaikka siis meidän täytyykin kuolla, emme kuitenkaan kauhistu kuolemaa, sillä sen valta ja voima on masennettu Kristuksen, meidän Vapahtajamme kautta.

Te tiedätte siis, ettei evankeliumi muuta ole kuin saarna ja suloinen sanoma, kuinka Kristus meidän edestämme on mennyt kuoleman tuskaan, ottanut kaikki synnit päällensä ja ne tykkänään sammuttanut. Ei hänen tietysti olisi sitä tarvinnut tehdä, vaan se kelpasi Isälle. Kaiken sen hän on lahjoittanut meille, niin että me voimme siitä kerskata ja siihen vedota syntiä, kuolemaa, perkelettä ja helvetiä vastaan. Tästä sitten syntyy suuri sanomaton ilo, kuten tässä opetuslapsille tapahtuu. **Silloin ihastuit opetuslapset**, sanoo teksti, **että he Herran näit**. He eivät nähneet sel-laista Herraa, jota heidän tarvitsi kauhistua tai joka heitä olisi rasittanut työllä ja kuormalla, vaan joka heistä piti hellää huolta ja murhetta, kuten perheenisäntä on tavaransa herra ja pitää huolen omaisistaan. Vieläpä he vasta sitten kaikkein iloisimmiksi riemastuvat, kun hän sanoo heille: **Rauha olkoon teille; minä se olen, ja kun hän oli osoittanut heille kä-tensä ja jalkansa**, se on: työnsä, joiden kaikkein piti olla heidän omiaan.

Näin tulee hän vielä tänäkin päivänä meidän luoksemme evankeliumin kautta, tarjoo meille rauhan ja lahjoittaa meille työnsä. Jos me sen uskomme, niin se meillä on, ellemme usko, ei meillä ole osaa siinä. Herran kädet ja jalat eivät oikeastaan muuta merkitse kuin hänen töitään, jotka hän täällä maan päällä on ihmisille tehnyt. Kun hän kylkensä näyttää, ei se muuta mitään ole kuin että hän näyttää sydämensä, jotta näkisimme, kuinka hyvä, ystävällinen ja isällinen hänen tarkoituksensa on meitä kohtaan. Tämä on kaikki evankeliumisamme yhtä varmana ja selvänä kuvattuna, kuin se siellä opetuslapsille ruumiillisesti näytettiin ja ilmoitettiin. Paljoa parempi on se, että se tapahtuu evankeliumin kautta, kuin että hän nyt tässä tulisi sisään huoneeseen; et sinä kuitenkaan häntä tuntisi, vaikka jo nyt

näkisit hänen seisovan edessäsi, vieläpä paljoa vähemmin, kuin juutalaiset hänen tunsivat.

Tämä on oikea keino hurskaaksi tullaksemme, ei ihmiskäskeyden vaan Jumalan käskeyden pitämällä. Tätä taasen ei mikään muu voi aikaan saada, kuin ainoastaan usko Kristukseen. Siitä seuraa sitten **rakkaus**, joka **on lain täyttymys**, kuten P. Paavali Room. 13: 10 sanoo. Tämä ei nyt synny hyveitten eikä hyvien töitten harjoittamisesta, kuten tähän asti on opetettu, joten saadaa ainoastaan perkeleen marttyyrejä ja ulkokullatuita, vaan usko ainoastaan tekee hurskaaksi, pyhäksi, puhtaaksi, nöyräksi ja muuksi sen kaltaiseksi. Sanoohan P. Paavalikin Room. 1: 16, 17: **Evankeliumi on Jumalan voima itsekullekin uskovaiselle autuudeksi. Ensin juutalaisille, niin myös greekkiläisille. Sillä siinä se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilmoitetaan uskosta uskohon; niinkuin kirjoitettu on: vanhurskaan pitää elämän uskosta.**

Aivan kuin Paavali sanoisi: Sinun työsi eivät sinua autuaaksi tee, vaan evankeliumi, jos sen uskot; sinun vanhurskautesi ei mitään ole vaan Kristuksen vanhurskaus, joka yksi Jumalan edessä kelpaa, ja tästähän evankeliumi puhuu eikä mistään muusta. Ken nyt töillä tahtoo kuoleman voittoa ja synnin sammuttaa, se sanoo, ettei Kristus ole kuollutkaan, kuten P. Paavali Gal. 2: 21 sanoo: **Jos vanhurskaus tulee laista niin on Kristus hukkaan kuollut**. Ketkä toisin saarnaavat, ne ovat susia ja viettelijöitä.

Tämä olkoon sanottu evankeliumin ensimmäisestä osasta, kuinka meidän tulee käyttäytyä Jumalaa kohtaan, nimittäin uskolla riippua hänessä. Tämä se on oikea Jumalan edessä kelpaava hurskaus, ja siihen tullaan uskon kautta Kristukseen, joka meidät on lunastanut laista, kuolemasta, synnistä, helvetistä ja perkeleestä. Nämä kaikki on hän meille lahjoittanut, niin että me niistä voimme kerskata lakia,

kuolemaa, syntiä, helvettiä ja perkelettä vastaan.

2.

Nyt seuraa, kuinka meidän tulee käyttäytyä lähimmäistämme kohtaan, joka sekin meille tekstissä osoitetaan, kun Herra sanoo:

Niinkuin Isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidän. Kuinka on Isä Jumala Kristuksen lähettänyt? Ei mitään muuta varten, kuin että hän tekisi Isän tahdon, nimittäin lunastaisi maailman. Ei häntä lähetetty hyvillä töillä taivasta ansaitsemaan tai tekemään itseään niiden kautta hurskaaksi. Hän teki paljon hyviä töitä, niin koko hänen elämänsä ei mitään muuta ollut kuin hyväntekemistä. Mutta kenelle hän sitä teki? Tarvitseville ihmisille, kuten siellä täällä evankelistoissa saadaan lukea. Kaiken, mitä hän tehnyt on, teki hän sen vuoksi, että meitä sillä palvelisi. **Niinkuin nyt Isä minun lähetti,** sanoo hän, **niin lähetän minä myös teidän.** Minun Isäni lähetti minun täyttämään lain, säilyttämään päälleni maailman synnit, tappamaan kuoleman ja voittamaan helvetin ja perkeleen: ei itse tähteni, sillä minä en sitä tarvitse, vaan kaikki teidän tähtenne ja teidän hyväksenne sillä teitä palvellekseni. Samoin tehkää tekin hänelle.

Kaiken tämän voitte te toimittaa uskon kautta, joka on tekevä teidät hurskaiksi Jumalan edessä ja autuaiksi, on myöskin voittava synnin, kuoleman, helvetin ja perkeleen. Mutta tämä usko tulee teidän todistaa rakkaudella, johon kaikkein teidän tekojenne tulee tähdätä. Ei niin, että täten tahtoisitte mitään ansaita, sillä kaikki taivaassa ja maassa on teidän tähtenne, vaan että te sillä palvelisitte lähimmäistänne. Ellette tällaista todistusta näytävä, ei totisesti teidän uskonne ole oikea. Älkäämme hyvää tehkö sen vuoksi, että tämä sana niin käskee; sillä missä oikea usko on

sydämessä, eihän siinä paljon käskyä tarvitakaan hyviä töitä tekemään, ne seuraavat itses-tään. Mutta rakkauden töiden tulee olla ainoastaan uskon todistuksia.

Samaa tarkoittaa P. Pietarikin 2 Ep. 1: 5, jossa hän kehoittaa meitä ahkeroitsemaan, että vahvistuisimme ja todistaisimme uskomme hyvillä töillä. Mutta hyviä töitä ovat ne, jotka teemme lähimmäisellemme häntä palvellaksemme. Eikä kristityltä muuta vaadita kuin rakkautta, sillä uskon kautta on hän jo hurskas ja autuas, kuten P. Paavali Room. 13: 8 sanoo: **Elkää kellenkään velvolliset olko, vaan ainoasti, että te toinen toistanne rakastatte, sillä joka toista rakastaa, se on täyttänyt lain.** Sentähden sanoo Kristus Joh. 13: 34, 35 opetuslapsillensa: **Uuden käskyn minä teille annan, että te rakastaisitte teitänne keskenänne: siitä pitää kaikkein tuntemaan teidän minun opetuslapsikseni, jos te keskenänne rakkauden pidätte.**

Näin täytyy meidän nyt käyttäytyä maailman edessä, jotta jokainen näkisi meidän pitävän Jumalan käskyt; ei kuitenkaan sen vuoksi, että tulisimme niiden kautta autuaiksi tai hurskaiksi. Minä olen siis esivallalle kuuliainen, koska tiedän Kristuksen olleen esivallalle kuuliaisen, vaikka hänen kuitenkaan ei ollenkaan olisi tarvinnut, vaan hän teki sen meidän tähtemme. Sentähden tahdon minäkin sen tehdä Kristuksen tähden ja lähimmäiselleni hyväksi, ja ainoastaan sen vuoksi, että todistaisin rakkaudella uskoni, että todistaisin rakkaudella uskoni. Ja näin edelleen kaikkiin käskyihin nähden. Tällä tavalla kehottavat meitä apostolitkin kirjoituksissaan hyviin töihin, ei että me täten tulisimme hurskaiksi ja autuaiksi, vaan että me näin todistaisimme ja vahvistaisimme uskomme sekä itsemme että toisten ihmisten edessä. Edelleen seuraa evankeliumissa:

Ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi anne-

taan; ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt. Tämä valta annetaan tässä kaikille kristityille, vaikka muutamat ovat sen yksinoikeudekseen anastaneet, niinkuin paavi, piispat, papit ja munkit. He sanovat julkisesti ja häpeemättä, että tämä valta on muka annettu ainoastaan heille eikä maallikoille. Mutta Kristus ei mainitse tässä pappeja eikä munkkeja, vaan sanoo: **Ottakaat Pyhä Henki.** Kennellä Pyhä Henki on, hänelle se valta on annettu, se on: kristityille. Mutta kuka on kristitty? Joka uskoo. Ja ken taas uskoo, hänellä on Pyhä Henki. En vuoksi on jokaisella kristityllä sama valta kuin paavilla, piispoilla, papeilla ja munkeilla tässä tapauksessa, nimitäin syntejä pidättää tai niistä päästää.

No, luulenko sitten saavani ripittää, kastaa, saarnata, jakaa sakramentteja? Ei. P. Paavali 1 Kor. 14: 40 sanoo: **Kaikki tapahtuukoon soveliaasti ja säädyllisesti.** Jos jokainen tahtoi pitää rippiä, kastaa ja sakramenttia jakaa, mitä järjestystä siinä olisi. Jos samoin joka mies tahtoi saarnata, niin kuka tahtoi kuunnella? Jos me kaikki samalla kertaa saarnaisimme, niin mikä purpatus siitä syntyisikään, aivan kuin sammakkojen joukossa.

Sen vuoksi tulee menetellä niin, että seurakunta valitsee yhden siihen virkaan kelpolisen, joka jakaa sakramenttia, saarnaa, ripittää ja kastaa. Kyllähän meillä kaikilla on tämä valta, mutta älköön kukaan kuitenkaan rohjetko sitä julkisesti harjoittaa, ellei seurakunta ole häntä siihen valinnut. Yksityisesti voivat he kyllä tätä harjoittaa. Jos esimerkiksi lähimmäiseni tulee luokseni ja sanoo: Rakkaani, omatunto rasittaa minua, lausu minulle jokin päästösana, silloin saan minä vapaasti sen tehdä, mutta yksityisesti, sanon minä, sen täytyy tapahtua. Jos minä istahtaisin kirkkoon ja joku toinenkin samoin, ja me kaikki tahtoisimme kuunnella synnintunnustusta, kuinka

se sopisi. Otetaanpas tästä esimerkki. Jos jossain aatelisuvussa on monta perillistä, silloin valitsevat he toistensa suostumuksella yhden, joka kaikkien toisten puolesta yksin hoitaa hallitusta, sillä jos heistä jokainen tahtoi maata ja kansaa vallita, kuinka sitten kävisi? Sama on tässäkin tämän vallan laita, pidättää ja päästää syntejä.

Mutta tuo sana päästää tai pidättää syntejä, koskee pikemmin niitä, jotka itsensä ripittävät ja päästön ottavat vastaan, kuin niitä, jotka synninpäästön antavat. Tälläkin palvellaan lähimmäistä. Onhan kaikista palveluksista suurin se, että minä synneistä päästän ja vapautan perkeleestä ja helvetistä. Mutta kuinka se tapahtuu? Evankeliumin kautta, kun minä sitä hänelle saarnaan ja neuvon, kuinka hänen tulee omistaa itselleen Kristuksen työt ja uskoa lujasti, että Kristuksen vanhurskaus on hänen ja hänen syntinsä Kristuksen. Tämä, sanon minä, on suurin palvelus, jonka voin lähimmäiselleni osoittaa.

Kirottu olkoon se elämä, jota joku viettää ainoastaan itsensä eikä myöskin lähimmäisensä hyväksi, ja toisaalta olkoon siunattu se elämä, jota ei kuluteta itsekkyydessä, vaan jolla palvellaan lähimmäistä häntä opettaen, nuhdellen, auttaen ja miten ja milloin se suinkin voi tapahtua. Jos lähimmäiseni erehtyy, täytyy minun häntä nuhdella; ellei hän heti voi minua seurata, täytyy minun kärsivällisesti häntä odottaa. Samoinhan teki Kristus Juudakselle, jolla oli rahakukkaro ja joka menetteli koiran tavalla, **varasti.** Sen tiesi Kristus hyvästi, mutta hän kärsi häntä kuitenkin, varoitteli ahkerasti, vaikka siitä ei apua ollut, kunnes hän viimein häpäisi itsensä.

Samoin tulee meidänkin pitää silmällä, että kaikki tekisimme lähimmäisellemme hyväksi ja aina ajattelisimme: Kristus on sen ja sen tehnyt minun edestäni, miksi en minäkin tekisi kaikkea vapaasti hänen tähtensä? Ja ota

siitä vaari, etteivät ne työt, joita teet, olisi tarkoittamassa Jumalaa, vaan lähimmäistäsi. Ken on hallitsija, ruhtinas, pormestari, tuomari, älköön hän ajatelko sen vuoksi valtaa pitävänsä, että hän sillä taivaan ansaitsisi tai sillä itselleen jotain tavoittelisi, vaan että hän sillä yhteiskuntaa palvelisi; samoin olkoon laita kaikissa muissakin teoissa, joihin ryhdyn lähimmäiseni palvelukseksi. Minä otan vaimon, sidon itseni, miksi sen teen? Sentähden, etten vahingoittaisi lähimmäistäni hänen vai-

moonsa ja tyttäriinsä nähden, ja että näin hiltitsisin ruumistani; ja tähän tapaan tarkoittavat kaikki työni lähimmäiseni parasta.

Siis esitetään teille tässä evankeliumissa, kuten melkein kaikissa, nämä kaksi kohtaa **usko** ja **rakkaus** sievästi kuvattuina. Uskon kautta kuulumme me Jumalalle ylhäällä, rakkauden kautta lähimmäisellemme alhaalla. Auttakoon Jumala meitä tätä käsittämään. Amen.